

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 230/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Lipová [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Rastislavom Lenartom, advokátom, Pollova 32, Košice, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 5/2020 a jeho uzneseniu z 30. marca 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. júla 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia a jeho uznesením z 30. marca 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktoré navrhuje zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v konaní vedenom Okresným súdom Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 19/2017 v procesnom postavení žalobcu v spore o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k rodinnému domu.
3. Okresný súd uznesením z 22. januára 2019 schválil súdny zmier strán, ktorý zrušil podielové spoluvlastníctvo sťažovateľa a žalovaných a určil, že predmetná nehnuteľnosť pripadá do výlučného vlastníctva sťažovateľa, ktorý sa zmiernom zároveň zaviazal uhradiť za odstupujúci podiel žalovanému v 1. rade sumu 5 500 eur a žalovanému v 2. rade sumu 5 000 eur, a to v lehote najneskôr do 31. augusta 2019.

4. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 12 Co 51/2019 z 11. apríla 2019 ako neprípustné odmietol podľa § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že rozhodnutím súdu prvej inštancie boli strany sporu správne poučené, že proti uzneseniu, ktorým súd schválil súdny zmier, nemožno podať odvolanie v zmysle § 357 CSP.

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, odôvodňujúc jeho prípustnosť podľa § 420 písm. e) a f) a podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) Civilného sporového poriadku, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

6. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 21. mája 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) už konaním súdu prvej inštancie bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, pretože na pojednávanie konané 22. januára 2019 nebol riadne a včas písomne predvolaný a súd preto nemal splnené procesné podmienky na to, aby mohol vo veci konať a vydať uznesenie o schválení súdneho zmieru,

b) odvolací súd ani najvyšší súd sa nezaoberali skutkovým a dôkazným stavom veci a neprihliadli na dôvody a obsah opravných prostriedkov sťažovateľa,

c) napadnuté uznesenie je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a v rozpore s ústavou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľa označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil

(II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

11. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd dáva do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021).

12. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené (IV. ÚS 314/2020).

13. V súlade s uvedenými východiskami a z hľadiska sťažovateľom uplatnenej veľmi strohej argumentácie ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sa zameral na to, či najvyšší súd v napadnutom uznesení posúdil dovolanie sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom. Úloha ústavného súdu spočívala v posúdení skutočnosti, či sa závery najvyššieho súdu zakladajú na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli dostatočne a ústavne konformne formulované a či interpretácia a aplikácia ustanovení Civilného sporového poriadku v sťažovateľovej veci je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľná.

14. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Rozhodnutie, proti ktorému dovolanie sťažovateľa smerovalo, bolo uznesenie, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie proti uzneseniu o schválení súdneho zmiernu pre neprípustnosť. Ako správne najvyšší súd v bode 10 napadnutého uznesenia uviedol, že išlo síce o rozhodnutie procesného charakteru, ale ktorým sa bezpochyby konanie skončilo a ktoré patrí medzi rozhodnutia, pri ktorých je prípustné posúdenie existencie väd zmätočnosti.

16. Obsah normatívneho textu v § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (vrátane vyhodnotenia súladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod.

17. V prípade, že písomné vyhotovenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť (a okrem výnimočných prípadov pôjde) o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pojem „procesný postup“ v § 420 písm. f) CSP je potrebné vyložiť v kontexte pojmu „právo na spravodlivý proces“, ktoré je dotknutým ustanovením garantované strane konania, a súčasťou práva na spravodlivý proces je pritom nepochybne aj náležité odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce kritériám čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 559/2018).

18. Ústavný súd pripomína svoj dnes už v rozhodovacej činnosti pevne etablovaný názor, z ktorého vyplýva, že dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavného rámca ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať v tom zmysle, že najvyšší súd v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces v rozsahu, v akom tomuto základnému právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd (obdobne pozri napr. IV. ÚS 457/2020).

19. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa prezentovanú v podanom dovolaní, že odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania, najvyšší súd pripustil, že v prípade skutočného výskytu takej situácie by mohlo ísť o postup súdu, ktorým sa strane odníme reálna možnosť konať pred súdom, ale ako najvyšší súd zdôraznil, v prejednávanej veci o tento prípad nešlo. V bode 12 napadnutého uznesenia najvyšší súd vysvetlil, ako mal odvolací súd postupovať, a správne uzavrel, že jediný zákonný postup v danej veci bolo odmietnutie sťažovateľovho odvolania pre neprípustnosť v zmysle § 386 písm. c) CSP v spojení s § 355 ods. 2 a § 357 CSP *a contrario*.

20. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd ďalej v bode 13 napadnutého uznesenia poukázal aj na závery zjednocujúceho stanoviska prijatého občianskoprávnym kolégiom najvyššieho súdu pod č. R 2/2016. Právna veta stanoviska znie:

„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“

21. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné doplniť, že aktuálnosť stanoviska po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie z tejto kategórie „inej vady konania“ podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, pokiaľ má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa dotknutého (v nej označeného) ustanovenia. Včlenením do textu zákona formulácie o práve na spravodlivý proces sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnilo. V konečnom dôsledku zároveň platí, že vo sfére právneho poriadku Slovenskej republiky možno požadovať aj vyšší stupeň ochrany základných práv, než zodpovedá štandardom rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva zo vzťahu dohovoru a zákona podľa čl. 154c ods. 1 ústavy (IV. ÚS 314/2020).

22. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia konštatuje, že najvyšší súd sťažovateľovi dostatočne vysvetlil, že ak odvolací súd odmietol jeho odvolanie pre neprípustnosť a nepristúpil ani k prejednávaniu odvolania, nemohol v prejednávanej veci porušiť jeho právo na spravodlivý proces, navyše ak dovolaním napadnuté rozhodnutie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

23. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. e) CSP najvyšší súd uviedol, že nezistil žiadne pochybenia nižších súdov z hľadiska ich obsadenia či prípadného prejednávania veci vylúčenými sudcami a keďže sťažovateľ v odôvodnení dovolania na vysvetlenie týchto dôvodov neuviedol viac než len strohé konštatovanie pochybenia v procesnom postupe v zmysle tohto ustanovenia, nemohol najvyšší súd vyvodiť prípustnosť dovolania ani z tohto dôvodu.

24. Pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 421 CSP, najvyšší súd v bodoch 15 až 19 napadnutého uznesenia dal podľa názoru ústavného súdu sťažovateľovi odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Zhodnotil, že tak ako ani v prípade odvolania sťažovateľa proti uzneseniu súdu prvej inštancie o schválení zmiernu, ani v prípade dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo odvolanie odmietnuté, nie je možné vôbec ani pristúpiť k posúdeniu dôvodnosti tohto jeho opravného prostriedku, pretože napadnuté uznesenie neobsahuje vlastnosť rozhodnutia, ktorú vyžaduje § 421 CSP, t. j. nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie.

25. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sa tak ústavný súd presvedčil, že tento sa predmetnými dovolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval.

26. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že najvyšší súd svoje závery

o odmietnutí dovolania sťažovateľa ústavne akceptovateľným a dostatočným spôsobom odôvodnil a nemožno ich považovať za nesprávne či svojvoľné, pričom zároveň neexistuje skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup. Ústavný súd vyhodnotil výklad a aplikáciu ustanovení Civilného sporového poriadku najvyšším súdom ako ústavne udržateľné.

27. Ústavný súd považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne konformné, splňajúce ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a keďže nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilé relevantným spôsobom zasiahnuť do namietaných základných práv sťažovateľa.

28. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spochybňovali, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Na záver ústavný súd ešte dodáva, že predložená ústavná sťažnosť v časti konkrétnych právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], spĺňa iba hraničné kritériá, ktoré zákon o ústavnom súde predpisuje pre osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť len veľmi plytko opisuje napádaný postup najvyššieho súdu, ústavnoprávna argumentácia je minimálna. Za tú pritom nie je možné považovať označenie článkov ústavy, ktoré mali byť podľa sťažovateľa porušené, a rovnako ani ich citáciu. Práve a najmä táto skutočnosť (t. j. kvalifikovaná právna argumentácia týkajúca sa tvrdeného porušenia základných práv a slobôd sťažovateľa) je jedným z hlavných dôvodov povinného právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom. Nedostatok odôvodnenia pritom považuje ústavný súd za nedostatok kľúčovej povahy, a preto ani nevyzýva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže tento postup je aktuálny v prípade nedostatkov formálnej povahy, nie však samotnej podstaty ústavnej sťažnosti (m. m. I. ÚS 155/2019).

31. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ predložil ústavnému súdu plnomocenstvo datované 30. mája 2019, ktorým splnomocnil advokáta na jeho zastupovanie okrem iného v konaní pred ústavným súdom, ale bez uvedenia konkrétneho odporcu, postupom, resp. rozhodnutím ktorého malo dôjsť k porušeniu jeho práv. Plnomocenstvo je však udelené „špeciálne... na zastupovanie... v dovolacom konaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/51/2019-175 zo dňa 11. apríla 2019“.

32. Posudzujúc predložené plnomocenstvo podľa jeho obsahu, ústavný súd hodnotí, že toto bolo udelené sťažovateľom na dovolacie konanie, nie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 5/2020 a jeho uzneseníu z 30. marca 2020 označenému v petite jeho ústavnej sťažnosti. S prihliadnutím na výsledok konania však ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu nedostatku zákonom ustanovenej náležitosti ústavnej sťažnosti spočívajúceho v absencii plnomocenstva, keďže ani prípadné odstránenie uvedeného nedostatku predložením novej plnej moci by podľa názoru ústavného súdu už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 28. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu